

Pamflet van de SAP op de vakbondsbetoging van 15 december..

Terwijl de politieke crisis al maanden in het slop zit stijgt de levensduurte. Dat is het gevolg van stijgingen van de huurprijzen, van de vastgoedprijzen, van de prijzen van basisproducten en energie. De gezondheidszorg, het openbaar vervoer, de banken, de post, alles neemt toe! Maar de lonen worden sinds jaren gematigd. Hoe moeten we de eindjes aan elkaar knopen en rondkomen voor de meest essentiële uitgaven?

Meer werken om minder te verdienen

Hoe noodzakelijk de indexering van de lonen en de huurprijzen ook zijn, ze bieden geen antwoord aan de situatie: de gebruikte prijsindex voor consumptiemiddelen is een gemiddelde dat niet overeenstemt met het reële budget van de huishoudens. Daarenboven vervormt de gezondheidsindex de berekening aangezien tabak, alcohol en de meeste brandstoffen niet worden meegerekend. Sinds de herstelling in 1994 van deze schijnheilige gezondheidsindex is de koopkracht gedaald met 2,08% voor de werkenden en tot 3,25% voor de armsten.

Om de koopkracht te laten stijgen zouden sommigen willen dat we aanvaarden dat we tijdens de week, 's nachts of in het weekend overuren kloppen. En als je na zo'n leven je pensioen bereikt, krijg je minder en krijg je het later! En terwijl de patroons zich steeds meer vekneukelen over lastenverlagingen (terwijl er 600.000 werklozen zijn!), worden 64% van de overuren in België niet terugbetaald; 1,5 miljard euro in de zakken van de patroons. Kassa kassa!

De oplossing om de inkomens te doen stijgen is nochtans simpel: laat de lonen stijgen!

De patroons hebben het goed begrepen:

- Gemiddeld salaris van een gedelegeerd bestuurder: 830.000 euro/jaar
- Gemiddeld salaris van een Human Resource directeur: 375.000 euro/jaar
- Gemiddeld loon van de patroons van de bedrijven van de Bel20: 1,5 miljoen euro/jaar; +10,9% in 2006

Ter vergelijking, de reële loonstijging van arbeiders in 2007: +0,4%, en hun gemiddeld jaarinkomen: 17.143 euro. Zoek het loonsverschil? De vakbondsleidingen moeten deze loonmatigingspolitiek verwerpen. Deze loonmatiging heeft sinds 30 jaar de stijgende werkloosheid niet kunnen oplossen. Waarom nog langer aanvaarden dat de lonen steeds nauwkeurig worden herberekend terwijl de productiviteit van de Belgische arbeiders op de derde plaats staat in de wereld, en dat terwijl de winsten van de bedrijven de lucht inschieten: +38% in 2006-2007?

De rijken rijker, de armen armer: STOP!

Tussen 1980 en 2007 is het BIP (Bruto Intern Product per jaar) gestegen van 89 miljard euro naar 270 miljard euro per jaar, maar de lonen zijn gedaald van 67,2% tot 50% van dit BIP. De patroons zijn er dus in geslaagd om 17 punten van het BIP uit de zakken van de loontrekkenden over te hevelen naar deze van de patroons en de aandeelhouders. Resultaat? 15% van de bevolking, of 1 persoon op 7 (vooral vrouwen, jongeren en bejaarden), moet rondkomen met een laag inkomen of een inkomen dat aanleunt aan de armoedegrens.

De werkloosheid, de armoede, de flexibiliteit, de stijgende werkdruk, de loonstop en een onrechtvaardige loonpolitiek hebben de winsten de hoogte ingejaagd en er voor gezorgd dat de allerrijksten rijker worden. Om aan de fundamentele noden te voldoen en het lot van de meerderheid van de bevolking te verbeteren, is het tijd om het tegenovergestelde te doen dan wat de neoliberale politiek al 30 jaar doet. De lonen en de sociale minima moeten opgetrokken worden, de fiscale cadaus aan de bedrijven en aan de rijksten moeten stoppen, belastingen moeten worden geïnd op de meerwaarde die wordt gerealiseerd op de beurs en op de grote fortuinen.

Onmogelijk?

Bepaalde experts en politici die het einde van de maand niet hoeven te vrezen zullen zeggen dat zo'n maatregelen dodelijk zijn voor de competitiviteit van de bedrijven, en dat ze de werkloosheid zouden doen stijgen. Wij antwoorden hierop dat de geldsommen die vandaag besteed worden aan dividenden van de aandeelhouders en de speculatie geen enkel effect hebben op de competitiviteit ... In tegendeel, het grootste deel van onze handel gebeurt binnen de Europese Unie. De belangrijke verschillen in het niveau van de verloning tussen de verschillende landen van de EU heeft tot op de dag van vandaag geen werkloosheid veroorzaakt van miljoenen Denen of Nederlanders, terwijl hun lonen nochtans hoger liggen dan bij ons.

Oranje-blauw is (bijna) dood, maar niet haar plannen

Zelfs al lijkt het scenario van een Oranje-blauwe regering afgelopen, de maatregelen die zij wilde nemen zullen onvermijdelijk als basis dienen voor het politieke beleid van de toekomstige, al dan niet tijdelijke, regering. Loonmatiging, vermindering van bedrijfsbelastingen (van 25% naar 20%!), belastingshervormingen ten gunste van de rijkste, stijgende flexibiliteit en werkonzekerheid (+ overuren, nachtwerk en interim-werk), aanval tegen het stakingsrecht (minimum-diensten), tegen de werklozen, de pensioenen, etc. Deze explosieve cocktail zal men ook terugvinden op het menu van de uitvoerende macht, welke de samenstelling ook moge zijn. We moeten ons dus mobiliseren, offensieve eisen naar voor schuiven voor sociale noodmaatregelen op te leggen.

Het geld nemen waar het ligt

Winsten van de bedrijven van de Bel20: +38%

Het vermogen van de families die Inbev bezitten: 15 miljard

Het vermogen van de familie Sovay: 5 miljard

15 families hebben een vermogen van meer dan 1 miljard

90 families hebben een vermogen van meer dan 100 miljoen

Geen Belgisch nationalisme, noch reactionair regionalisme

De georganiseerde arbeidersbewegingen van dit land heeft een vooraanstaande

verantwoordelijkheid om de gemeenschappelijke sociale verworvenheden zoals de sociale zekerheid en het arbeidsrecht te verdedigen. Een regionalisering van de gezondheidszorg zou onvermijdelijk de deur openen voor hun privatiseringen. De sociale rechten zijn fundamentele en universele rechten. Net zoals het absurd zou zijn om de vrijheid van meningsuiting te regionaliseren, kunnen we de regionalisering van sociale rechten niet laten toelaten. De eenheid van de werknemers en de verdediging van hun gemeenschappelijke sociale verworvenheden gebeurt evenmin door een burgerlijke unitaire en koninklijke staat te verdedigen. Het is dus niet de taak van de arbeidersbeweging om een ouderwets Belgicisme te verdedigen, noch om een reactionair regionalisme te verdedigen. De arbeidersbeweging moet daarentegen haar eigen oplossingen voor de crisis naar voor schuiven en opleggen, in de grootste onafhankelijkheid.

De SAP pleit voor:

1 Een vervolg op de manifestatie van 15 december. Het moet een eerste stap zijn naar een eensgezinde sociale beweging met een interprofessioneel gemeenschappelijk front.

2 Het organiseren van een nationale conferentie door de delegees en militanten van het ABVV en het ACV om een actieplan- en programma met noodmaatregelen voor te bereiden zoals:

- Een minimumloon van 1500 euro/maand.
- Gelijk loon voor gelijk werk - het loon van vrouwen ligt gemiddeld 15% lager dan dat van mannen.
- De opwaardering van alle sociale woningen.
- De volledige nationalisering van de energiesector en massale openbare investeringen in hernieuwbare energie, zodat het klimaat op een sociaal rechtvaardige manier beschermd wordt.
- Belasting op de winsten van de bedrijven (te beginnen met de olie-industrie) zodat openbare investeringen kunnen worden verricht in isolatieverbouwingen in huurwoningen. Investeringen in geregeld, gratis en uitgebreid openbaar vervoer.
- Een progressieve belasting op de grote fortuinen.
- Een drastische verlaging en openbare controle op de huurprijzen, energieprijzen en prijzen van voedingsmiddelen.
- Het herstel van een echte indexatie van de lonen door de afschaffing van de gezondheidsindex.
- Stop de cadeaus aan het patronaat.